

gaaende denne Afgifts Ophævelse, idet jeg lagde særlig Vægt paa, at Aalborg Købstad eller Havnekasse, saa vidt det var oplyst for Ministeriet, havde bragt ikke ringe Ofre for Uddybningen af denne Barre, saa man ikke der over for Havnekassen burde gribe ind paa en ubillig Maade. Det kan jo ganske vist ikke nægtes, at Aalborg i Tidens Løb ved den Uddybning, der er foretaget, har skaffet sig store indirekte Fordele, og for saa vidt vil det altid bero paa et Skøn, hvorvidt man i Tidens Løb bør gaa til at nedsætte eller ganske ophæve Barreafgiften. Men med Hensyn til denne kan man jo skelne, som ogsaa den ærede Taler har gjort opmærksom paa, mellem den oprindelige Afgift af 3 Øre pr. Ton, som blev bestemt ved kongelig Resolution af 1864, og den forøgede Afgift af dybtgaaende Skibe, som blev bestemt i 1883, og som bestaar endnu indtil Aaret 1900. Jeg maa sige, at jeg har opfattet den Henstilling, man har ønsket i Folketinget at gøre til Ministeren, som væsentlig berørende denne sidste Afgift. Jeg ser ikke rettere, end at Udtalelserne i Betænkningen fra Folketingets Udvalg kun sigte til Ophævelse af denne Afgift for dybtgaaende Skibe. Men paa den anden Side har man jo fra flere Sider udtalt sig saaledes, at det kunde opfattes som et Ønske om, at Hals-Barreafgiften helt skulde blive ophævet. Jeg vilde for mit Vedkommende ikke være uden Betænelighed ved at gaa til en saadan Ophævelse, og jeg ønsker fremdeles at staa frit og forbeholde Indenrigsministeren fri Stilling over for dette Spørgsmaal, naar Sagen bliver aktuel, idet de Ytringer, der i saa Henseende ere faldne baade her og i det andet Ting, ville være vejledende for Administrationen med Hensyn til den endelige Ordning over for Aalborg Havn af dette Spørgsmaal.

Jeg har saa kun tilbage at omtale et Spørgsmaal, der blev berørt af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen), nemlig Interessentskabet, der bestaar mellem Staten og Kommunerne i Henhold til Lov af 8de Marts 1856 med Hensyn til Deling af Afgiften for Besejlingen af Frederik VII's Kanal. Jeg tror, at det ærede Medlem i alt væsentligt gav en ganske korrekt Fremstilling af, hvorledes det økonomiske Mellemværende stiller sig i den Anledning. De Tal for Udgifterne ved Kanalen efter disses endelige Opgørelse, som staa til min Raadighed, ere ikke ganske de samme, som det ærede Medlem anførte, men det spiller jo kun en ganske

ringe Rolle, det skal jeg ikke komme videre ind paa. Med Hensyn til Reservefondens Størrelse udgør den, efter hvad der er oplyst for mig nu, 33,107 Kr. 27 Øre, og naar det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes denne Reservefond administreres, tror jeg at kunne sige, uden at jeg i Øjeblikket ganske tør indestaa for Rigtigheden deraf, at disse Midler henligge i Finansministeriet som saa mange af den Slags Fond, der ere henlagte til Administrationens Raadighed og Bestyrelse, men at der ikke kan raades over Reservefonden uden Indenrigsministeriets Bestemmelse. Det forholder sig rigtig, som det ærede Medlem anførte, at Indtægterne af Kanalen ikke paa langt nær have kunnet strække til til en Forrentning med 4 pCt. af den Kapital, der er anbragt i Kanalen, endsige da til nogen Amortisation af Kommunernes Bidrag. Gennemsnittet af Indtægten har i de sidste 28 Aar været 3,906 Kr. 60 Øre, man ser saaledes, at det er langt fra at svare til 4 pCt. af ca. 800,000 Kr. Naar man saa vil spørge om, hvorledes Forholdet fremtidig vil stille sig mellem Stat og Kommune, maa man vel huske paa, at den Ordning, der blev truffen i 1856, ikke kan siges at være en saadan, at Kommunernes Tilskud den Gang var betinget af, at der svaredes en Afgift af Kanalens Besejling, og at Kommunerne skulde faa et Udbytte gennem denne Afgift; der er kun tilsikret Kommunerne — saaledes forstaar jeg Loven — at for saa vidt der indkommer nogen Indtægt af Afgifterne ved Kanalbesejlingen, skal denne Indtægt deles med $\frac{2}{3}$ til Staten og $\frac{1}{3}$ til Kommunerne inden for Grænsen af 4 pCt., ud over det skulde Lovens Regler om Amortisation af Kommunernes Tilskud følges. Derfor er jeg ganske enig med det ærede Medlem, for saa vidt som jeg forstod ham i, at noget egentligt Retskrav kan der ikke være fra Kommunernes Side paa nu at faa nogen Erstatning, naar vi gaa til Uddybning af Løgstør Grunde, hvorved man enten ganske kommer til at ophæve Besejlingen af Frederik VII's Kanal eller i alt Fald til at bevirke, at Afgifterne ved Besejlingen vilde komme til at synke følelig; ikke at tale om, at vi muligvis ville gaa til en fuldstændig Ophævelse af denne Afgift. Jeg tror, at man ikke vil kunne opfatte Forholdet saaledes, som om der ved Kanalens Udgravning i sin Tid var tilsikret Kommunerne og Staten i Fællesskab en, om jeg saa maa kalde det, Eneret til at lade Limfjorden besejle gennem dette Løb. Man kunde jo meget godt tænke sig,